ONDERZOEK GEVALLENEN VERBINDINGS-DIENST

F.F.M. (Frank) Peersman, kolonel van de Verbindingsdienst b.d.

De laatste jaren komt er gelukkig steeds meer aandacht en zorg voor veteranen; dit is ingegeven door de vele missies die de Koninklijke Landmacht de laatste decennia heeft uitgevoerd, maar de aandacht gaat terecht ook naar de oude veteranen van bijvoorbeeld de Tweede Wereldoorlog of de Korea oorlog. Dit was mede een reden voor de regimentscommandant om meer aandacht te geven aan de gevallenen op ons monument door ze een gezicht te geven. Deze gevallenen zijn immers veteranen die het ultieme offer hebben gegeven. Het geven van een gezicht kan letterlijk, bijvoorbeeld door een foto, en/of figuurlijk, door een beschrijving wie hij was, waar hij vandaan kwam, enz. De regimentscommandant heeft mij gevraagd om in overleg met de Historische Collectie dit onderzoek op te pakken. ➔

Bij de herdenking gevallen van de Verbindingsdienst wordt de laatste jaren een gevallen veteraan uitgelicht. Zo vertelde kolonel b.d. Bram Lobbezoo tijdens de herdenking in 2018 het verhaal van zijn vader, sergeant Jan Lobbezoo, die op ons monument staat. Dit jaar vertelde ik het verhaal van sergeant Jacobus Marinus Aarts in aanwezigheid van zijn zoon Willem Aarts. Eigenlijk zouden we van iedereen op ons monument zo'n verhaal moeten hebben en dat op een eenvoudige manier toegankelijk maken in de Historische Collectie.

Het monument met de namen van de gevallenen Verbindingsdienst.

De start

Ik ben gestart met de namen die op ons monument staan.
Het enige dat we daar van hebben zijn de rang, de voorletters, de naam en de periode waarin ze gesneuveld zijn. Van een deel van de mensen was iets meer informatie beschikbaar in het boek 'KNIL, In de oorlog Gevallenen van de Verbindingsdienst Genie 1941-1950' in onze Historische Collectie.
Via de Oorlogsgravenstichting ben ik begonnen om bij alle namen de geboortedatum en -plaats en de overlijdensdatum en -plaats te zoeken. Dat is voor iedereen op het huidige monument gelukt, zij het dat er één persoon is waarvan vreemd genoeg bij de Oorlogsgravenstichting niet bekend is waar hij is gesneuveld, terwijl er wel een overlijdensdatum bekend is. De vervolgstap was om te kijken of er meer te achterhalen was over het gezin waar de gevallene uit kwam. Wie waren zijn ouders, wat was de gezinssamenstelling, wat deed zijn vader voor de kost, enz. Daarvoor heb ik gebruik gemaakt van een aantal genealogiesites. Daar was ik al lid van, omdat ik een paar jaar geleden ben begonnen om mijn stamboom uit te zoeken, en dat kwam nu goed van pas. De sleutel daarvoor was de geboortedatum en -plaats. Van bijna iedereen die in Nederland geboren is, zijn die gegevens te achterhalen. Van degenen die elders, vaak in Indonesië, geboren zijn, is dat soms gelukt via krantenberichten, maar vaak ook niet. Een leuke bijkomstigheid is, dat je door dit werk weer eens in de geografie van Indonesië duikt en er achter komt dat veel plaatsnamen inmiddels zijn gewijzigd, soms alleen qua schrijfwijze (bijvoorbeeld Soerabaja werd Surabaya en Tjilatjap werd Cilacap), soms helemaal (bijvoorbeeld Batavia werd Jakarta en Buitenzorg werd Bogor). Via de site van de Oorlogsgravenstichting ben ik aan informatie gekomen over de locatie van het graf en daar is ook vaak een foto bij te vinden. Vreemd genoeg hebben ze daar geen foto's van de gesneuvelden in Korea, maar met wat zoekwerk op internet naar het United Nations Memorial Cemetery te Busan, Zuid-Korea, is dat ook gelukt.

Inmiddels had ik van veel mensen redelijk wat achtergrondinformatie, maar wanneer je zo aan het zoeken bent, begin je je toch af te vragen of dit het nu is. Dit werd ook ingegeven doordat bleek dat er een paar kleine foutjes in de lijst staan. Bij de een is de schrijfwijze van de naam net iets anders; bij een ander bleek de rang niet te kloppen.

Zijn we compleet?

Ik was er altijd van uit gegaan dat bij het oprichten van het monument begin 90-er jaren goed onderzoek gedaan was naar de gevallenen. Met de middelen die toen ter beschikking stonden is dat ongetwijfeld gebeurd, maar internet bestond nog niet. Daarentegen waren er in die tijd nog redelijk wat levende getuigen. Nu genereert internet op dit gebied geen nieuwe informatie, maar het maakt de beschikbare informatie wel makkelijker toegankelijk. Toen kwam toch de vraag op of we wel compleet zijn. Zijn er niet nog meer gevallenen van de Verbindingsdienst die er eigenlijk ook op zouden moeten? Daarom heb ik geprobeerd te achterhalen hoe de lijst met namen die er nu op staat, destijds is samengesteld.

Vrijwilligers van de Historische Collectie zijn in het archief gedoken en ik heb een aantal oud-regimentscommandanten uit die tijd benaderd, maar de achtergrond heb ik niet boven water kunnen krijgen. Ik vermoed dat vooral gebruik is gemaakt van het geheugen van in die tijd nog levende getuigen.

Dan begint de speurtocht naar andere gevallenen. Aan de ene kant heb ik daarbij hulp gehad van de diverse sites die er inmiddels zijn.
Aan de andere kant was een behoorlijk zoekplaatje, al was het maar omdat de Verbindingsdienst als zelfstandig wapen niet bestond voor 1949. Dat werd formeel pas een feit op 1 mei 1949 op basis van Koninklijk Besluit nummer 27 van 27 september 1946. Tot die tijd was de Verbindingsdienst onderdeel van de Genie, bijvoorbeeld een Telegraaf Afdeling binnen de Genietroepen, een Technische Compagnie binnen een Geniebataljon of een Verbindingscompagnie binnen een Bataljon Genietroepen. Dat maakte dat ik niet kon zoeken op 'Verbindingsdienst' maar moest kijken naar 'Gi' of 'Gn'. Dat resulteerde voor de gevallenen in Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea tussen 1945 en 1962 in het één voor één aanklikken van de bijna 6250 gesneuvelden en kijken of daar de aanduiding 'Gi' bij stond. Dat was een genist en dus mogelijk een verbindelaar. Daarna hetzelfde op de site van krijgsgevangenen die omkwamen in de Tweede Wereldoorlog, Zuidoost Azië. In totaal kwamen daar bijna 400 namen uit. Daarvan bleken er 35 al op het monument te staan. Maar nu de hamvraag: wie van deze nieuwe namen hoorde bij de Verbindingsdienst?

Embleem van de Telegraaf Afdeling.

Via de site van de Oorlogsgravenstichting en het Nationaal Archief is van de meeste mensen die door de Japanners krijgsgevangen zijn gemaakt de krijgsgevangenenkaart terug te vinden. En op die krijgsgevangenenkaart staat vaak het onderdeel waar men van afkomstig was. Dat leidde er toe dat zo'n 120 namen zeker konden worden uitgesloten, bijvoorbeeld omdat ze aantoonbaar van de Pionier Compagnie van het Geniebataljon waren. Van ongeveer 175 had ik op dat moment onvoldoende informatie maar bij 55 namen was de kans groot dat het iemand van de Verbindingsdienst is geweest.
Wanneer er bij iemand staat 'Militie Sergeant der eerste klasse Genie Telefonist, IIe Bataljon Genietroepen, Verbindingscompagnie, Soerabaja' dan mogen we hem toch tot de Verbindingsdienst rekenen. Van deze 55 namen ben ik de informatie gaan zoeken zoals ik dat eerder bij de 119 namen van ons monument al had gedaan.

Archieven

De meeste informatie op internet heeft betrekking op de 'burgerstatus' van de mensen. Om ook meer te weten te komen over de militaire kant heb ik contact opgenomen met Semi-Statisch Informatie Beheer in Kerkrade. Daar wordt onder andere het personeelsarchief bijgehouden over ex-militairen en burgers die bij Defensie hebben gewerkt. In beginsel kan iedereen die bij Defensie heeft gewerkt zijn eigen gegevens opvragen in Kerkrade. Gegevens opvragen van een ander kan ook, maar dan moet je een verklaring hebben van die ander dat hij of zij daarvoor toestemming geeft. Is degene van wie je de gegevens wil opvragen overleden, dan moet je een overlijdensakte overleggen. Nu was iedereen waarvan ik de gegevens wilde opvragen overleden – anders deed ik er geen onderzoek naar – maar gezien de omstandigheden van overlijden is er zelden een overlijdensakte opgemaakt. Ik heb toch, via het Intranet van Defensie, Kerkrade benaderd en uitgelegd waarom ik de gevraagde informatie nodig had en na enige ruggenspraak van Kerkrade met de chef in Rijswijk werd alle medewerking toegezegd.

Na een paar weken kwam de eerste informatie uit het defensie-archief in Kerkrade. Het bleek echter dat men in Kerkrade geen archief heeft van militairen van het KNIL. De reden daarvan is dat het KNIL niet behoorde tot de Landmacht en zelfs niet tot de Nederlandse krijgsmacht. Tot 1830 was de Indische strijdmacht te beschouwen als een onderdeel van het Nederlandse leger, aangevuld met in Nederlands-Indië geworven personeel. De ontwikkeling tot een zelfstandig leger voltrok zich in de periode 1820-1830.
De scheiding tussen het Nederlandse en het Nederlands-Indische leger werd echter pas een voldongen feit toen de eerste formatie werd goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 10 maart 1832, nummer 93 en 94. Het KNIL viel tot 1945 onder het Ministerie van Koloniën, van 1945 tot 1949 onder het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen en van 1949 tot de formele opheffing op 26 juli 1950 bij Koninklijk Besluit nummer K 309 van 20

juli 1950 onder het Ministerie van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen. Het aandeel KNIL militairen binnen de gevallenen van de Verbindingsdienst bedraagt echter ongeveer driekwart. Voor informatie over KNIL militairen werd ik verwezen naar de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen (SAIP). De SAIP is een Zelfstandig Bestuursorgaan en valt onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Van diverse gevallenen die tot de Koninklijke Landmacht hebben behoord, kreeg ik de staat van dienst, zodat duidelijk werd wanneer ze in dienst waren gekomen en naar welke eenheid ze zijn overgeplaatst. Van een aantal personen die zijn gevallen als lid van het KNIL, kreeg ik ook een (korte) staat van dienst, maar dat was dan uit de tijd dat ze voor de oorlog in Nederland dienstplichtig waren. Een volgende uitdaging waren de gebruikte afkortingen van eenheden en instanties. Een enkele keer was even googelen voldoende, maar soms was het diep graven en een enkele heb ik niet kunnen vinden. Vaak was dat omdat de betreffende afkorting nu ook gebruikt wordt, maar dan voor iets geheel anders en dan krijg je alleen die hits.

Begin september kreeg ik ook de toezegging op medewerking van de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen en half september ben ik voor de eerste keer naar dit archief gegaan, dat zich ook in Kerkrade bevindt, maar op een andere locatie. Ik had ze een lijst met 283 namen gestuurd: 80 namen die al op ons monument staan; nog eens 80 namen van mensen die er op basis van informatie van dat moment ook op zouden horen en 123 nemen van mensen waarvan ik nog te weinig informatie had om ze toe te voegen of definitief uit te sluiten. Ter plaatse in Kerkrade bleek dat de archieven op film staan en dat er geen *hard copies* meer zijn. Dat betekende dus per persoon de bijbehorende film opzoeken, en een voor een de verfilmde bladen doornemen. Dat aantal bladen kon per persoon variëren van één tot ver over de honderd. Het apparaat waar de films mee bekeken werden, kon geen afdrukken maken, dus was het op het scherm lezen en de relevante informatie overtypen. En dat 283 keer. In totaal ben ik 15 dagen in het archief bezig geweest. Uiteindelijk bleek dat er van de 80 namen die al op het monument staan, er twee aantoonbaar geen verbindelaar te zijn. Er konden ongeveer 80 nieuwe namen worden bijgeschreven; ongeveer 40 waren aantoonbaar niet van de Verbindingsdienst, bij ongeveer 65 namen bleek er nog steeds te weinig informatie te zijn om ze als Verbindingsdienst te kunnen aanmerken en er bleven ongeveer 20 namen over die als discussiepunt konden worden aangemerkt. Dat wil zeggen dat er aanwijzingen waren die konden duiden op Verbindingsdienst maar niet eensluidend.

Verder zoeken

Een onderzoek naar gevallenen heeft veel overeenkomsten met puzzelen. Maar in dit geval moet je eerst zoeken naar de puzzelstukjes en is het onbekend hoe groot de puzzel is en hoe die er precies uit gaat zien. Ook vind je vaak puzzelstukjes die later helemaal niet bij de puzzel blijken te horen.

Wanneer je aan het zoeken blijft op internet, kom je ineens een paar bekende namen tegen op het Gedenkteken Luchtvarenden op het terrein van de voormalige Vliegbasis Soesterberg. Toen ik dat ging uitspitten, kwam ik nog 32 personen tegen die luchtvaartradiotelegrafist zijn geweest bij de Militaire Luchtvaart KNIL (ML KNIL). Die zouden opgeleid kunnen zijn door de Verbindingsdienst van het KNIL; ik kwam in ieder geval een aanzienlijk deel van de namen ook tegen in het boek van R. Sittrop: KNIL de Verbindingseenheden van de Genie.
Daarom heb ik contact opgenomen met het Reünieverband Militaire Luchtvaart KNIL. Daar kreeg ik aanvullende informatie, maar ik heb hen ook nieuwe informatie kunnen geven op basis van wat ik al gevonden had. Het bleek dat tot 1942 de luchtvaartradiotelegrafisten werden opgeleid bij de Verbindingscompagnie van het Geniebataljon. In beginsel begon men als radiotelegrafist en degenen die daar erg goed in waren, mochten door naar de vervolgopleiding voor luchtvaartradiotelegrafist omdat het daar allemaal nog iets sneller moest. Tot ongeveer maart 1942 – het moment van de capitulatie - bleven de luchtvaartradiotelegrafisten ingedeeld bij de Genie en werden ze tewerk gesteld bij de Militaire Luchtvaart. Pas toen na de capitulatie de Militaire Luchtvaart uitweek naar Australië, gingen de luchtvaartradiotelegrafisten ook echt over naar de ML KNIL en hoorden ze niet meer bij de Genie.

Japanse krijgsgevangenschap

Veel gevallenen van ons Regiment zijn overleden als krijgsgevangene in een van de kampen aan de 415 km lange Birma spoorweg. Daarmee begon ook de zoektocht naar de verschillende krijgsgevangenenkampen en naar de manier waarop de mensen daar terecht waren gekomen. Dat geldt voor de verschillende kampen aan de Birmaspoorweg in Birma en Thailand, maar ook voor de kampen in Japan, waar krijgsgevangenen tewerk werden gesteld in de (oorlogs)industrie, en de kampen op Sumatra voor de Pakanbaroe spoorweg.

De meeste krijgsgevangenen werden eerst verzameld in het kamp ‘10e Bataljon’ in Batavia en van daar uit per schip overgebracht naar het Changi-kamp op de noordoostelijke punt van het eiland Singapore; vanuit de stad gezien juist voorbij de Changi-Gevangenis. Die schepen werden al snel de *Hell ships* genoemd, vanwege de slechte omstandigheden aan boord. Veelal waren het vrachtschepen die gebruikt werden voor het transport van krijgsgevangenen, die meestal zonder enige voorzieningen op elkaar gepropt in een vrachtruim zaten. De Japanners noemden zo’n transport met krijgsgevangenen van Batavia naar Singapore een *Java Party*, waarvan er tussen september 1942 en mei 1945 ongeveer 30 geweest zijn. Vanuit Changi gingen de meeste krijgsgevangenen verder per trein naar Ban Pong en daarna verder soms per vrachtwagen, maar meestal te voet om ergens te gaan werken aan de 415 km lange Birmaspoorweg van Non Pladuk in Thailand naar Thanbyuzayat in Birma. Een ander deel werd vanuit Singapore per schip verder gebracht naar Rangoon of Moulmein in Bir-

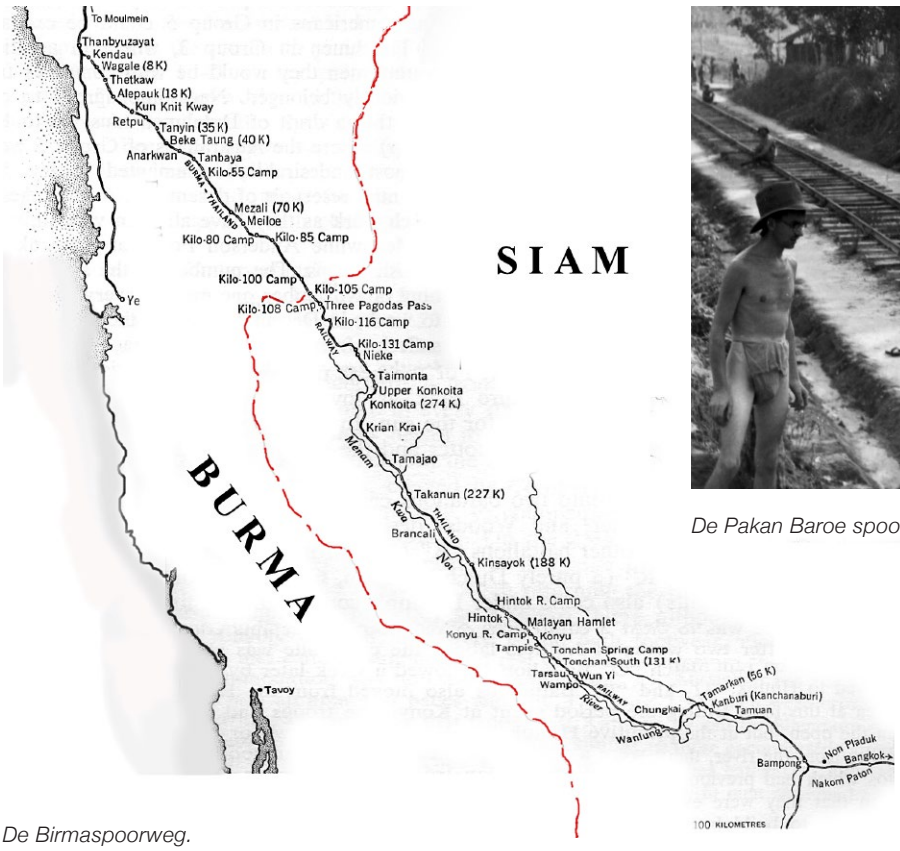

De Birmaspoorweg.

De Pakan Baroe spoorlijn. (bron: State Library of Victoria)

Gealieerde gevangenen in hun barakken op de Pakan Baroe spoorlijn. (bron: State Library of Victoria)

ma, om vanuit de noordelijke kant aan de Birmaspoorweg te gaan werken, of verder naar Japan.
Soortgelijke transporten waren er van eind 1942 tot eind 1944 ook van Singapore naar Moji en Nagasaki in Japan. Die werden de *Japan Parties* genoemd en deze voeren meestal in konvooi, vanwege de dreiging van de geallieerde vloot. Een aantal van die schepen naar Singapore en Japan heeft de eindbestemming nooit gehaald, omdat ze werden getorpedeerd of door de lucht werden aangevallen door de geallieerden. Eind 1942 had het Internationale Rode Kruis er bij Japan op aangedrongen om de Conventie van Genève te respecteren. Dit betekende dat Japan zich moest houden aan voorschriften over bijvoorbeeld de wijze waarop men om dient te gaan met krijgsgevangenen. Zo moest bij vervoer van krijgsgevangenen een groot rood kruis zichtbaar zijn, opdat de geallieerden konden weten dat het schip met rust gelaten moest worden. Dat werd echter niet gedaan en zodoende wisten de geallieerden niet dat ze schepen aanvielen met geallieerde krijgsgevangenen aan boord.

Van diverse gevallenen heb ik kunnen achterhalen tot welke Java Party ze behoorden en met welke trein ze door zijn gebracht naar Ban Pong of met welk schip ze verder moesten naar Japan. Er zijn ook gevallenen die in 1942 krijgsgevangen zijn gemaakt, moesten gaan werken aan de Birmaspoorweg of in Japan en dit hebben overleefd om daarna tussen 1946 en 1950 alsnog in dienst van het KNIL te overlijden.

Aanvullende informatie

Tijdens mijn onderzoek ben ik op zoveel zaken gestuit die direct of indirect verbonden zijn met een groot deel van de gevallenen, dat ik dat ook heb verzameld. Het gaat onder andere om informatie over de Birmaspoorweg, over de Java Parties, over de diverse schepen waarmee de krijgsgevangenen werden getransporteerd tot de geallieerde onderzeeboten die een aantal Japanse schepen, soms ook met geallieerde krijgsgevangenen aan boord, hebben getorpedeerd. Hetzelfde geldt voor de vliegtuigen waarmee een aantal luchtvaartradiotelegrafisten zijn verongelukt, vaak Glenn Martin bommenwerpers, en natuurlijk de verschillende erevelden

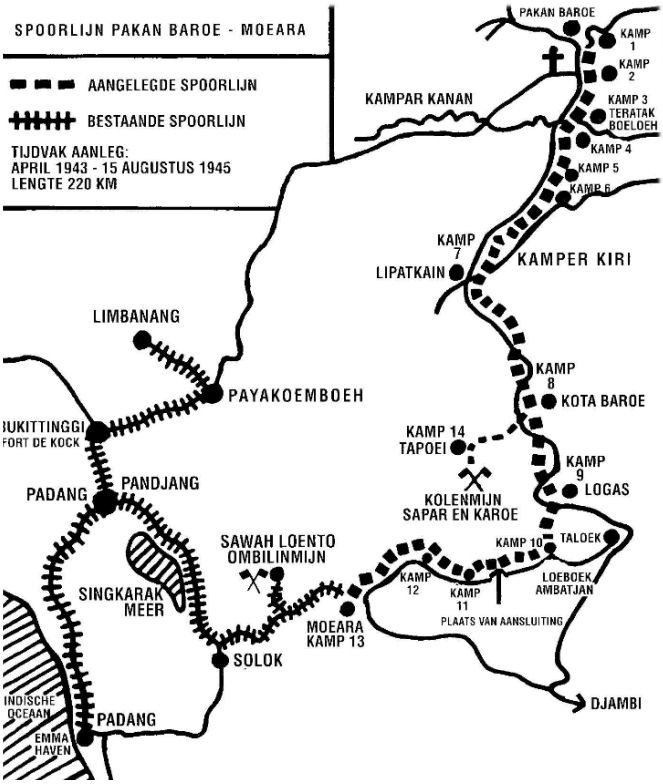

Resultaat

Uitgangspunt voor mij was dat iedereen die op het monument staat er op blijft staan, tenzij met zekerheid kon worden aangetoond dat het toch geen verbindelaar bleek te zijn. Dat bleek twee keer het geval. Bij de ene werd op drie verschillende plaatsen bevestigd dat de betrokken sergeant een zoeklichtbedienaar was en dus niet van de Verbindingsdienst en bij de andere dat het een administrateur was. Daarom is contact opgenomen met het Regiment Genietroepen en het Korps Militaire Administratie om zeker te stellen dat we hen wel blijven gedenken binnen de Landmacht.

De administrateur bleek bekend bij het Korps Militaire Administratie en komt bij hen op het monument (ook het Korps MA is met een herziening bezig). Ander uitgangspunt was dat iemand op het monument zou horen, indien tenminste aannemelijk was dat hij een functie had die we vandaag de dag een Verbindingsdienstfunctie zouden noemen, bijvoorbeeld telefonist – die overigens ook lijnwerker was – of radiotelegrafist. Ook luchtvaartradiotelegrafisten zouden er op komen, mits ze waren opgeleid door de Verbindingsdienst van het KNIL. Uiteindelijk bleven ongeveer 80 nieuwe namen over van gevallenen van wie kon worden vastgesteld dat ze verbindelaar zijn geweest en die

De Junyo Maru.

waar veel gevallenen begraven liggen.

Het torpederen van Junyo Maru was een van de grootste zeerampen uit de geschiedenis. Naast de Japanse bemanning waren er ongeveer 6700 mensen aan boord, ongeveer 4200 Javaanse dwangarbeiders en ongeveer 2500 geallieerde krijgsgevangenen, die bestemd waren om te gaan werken aan de Pakanbaroe spoorweg. Van die 6700 zijn ruim 5700 mensen omgekomen, waaronder vier mannen die op ons monument komen.

dus eigenlijk ook op ons monument vermeld zouden moeten worden. Daarnaast waren er ongeveer 30 discussiepunten, waarbij er zowel argumenten vóór als argumenten tegen waren op hem op te nemen. Degene die daar de formele goedkeuring aan moet geven, is natuurlijk de regimentscommandant, maar die doet dat pas na een onderbouwd advies. Gebaseerd op alle verzamelde informatie heb ik ook een voorstel gemaakt voor een aangepaste indeling in periodes. Om er een breder gedragen voorstel van te maken heb ik een aantal mensen gevraagd om op te treden als klankbordgroep. Die moest het resultaat beoordelen voordat ik het advies aan de regiments-

Glenn Martin 166 WH-3A (M-586).

commandant zou opstellen.
De klankbordgroep bestond uit kol b.d. A. den Boer, Ikol b.d. O. Ghuijs, Ikol A.L. van Dijk, aooi b.d. H. Schepers en smi R.E.I. Doomen. Aan die klankbordgroep heb ik toegelicht hoe ik te werk ben gegaan, welke resultaten ik heb bereikt en de onderbouwing om de gevonden nieuwe namen op te nemen op het monument, inclusief de discussiepunten.
In de klankbordgroep hebben we eerst de criteria aangescherpt op basis waarvan iemand wel of niet op het monument zou behoren. Op basis van die criteria bleek een aantal mensen die ik al als 'nieuw' had bestempeld alsnog af te vallen. Het resultaat was dat 118 van de huidige namen op ons monument blijven en dat er 93 nieuwe namen bij komen.

Vanuit de klankbordgroep werd ook het voorstel gedaan om de indeling in periodes aan te passen. Daarmee zijn we meer consequent in het aangeven van de periode en de plaats van overlijden. Op het huidige monument staat bijvoorbeeld 'Rotterdam 10-14 mei 1940', 'Frankrijk 1940' en 'Korea 1951'. Dan zie je direct waar en wanneer iemand is overleden. Maar aan 'Verbindingsdienst KNIL 1940-1945' zie je dat niet. Met het nieuwe voorstel gaat ook het onderscheid tussen KL en KNIL op het monument verdwijnen. Het zijn tenslotte allemaal gevallenen van ons Regiment.

Het resultaat is drieledig:
- aanvullende informatie over de gevallenen die nu reeds op ons monument staan;
- 93 nieuwe namen van gevallenen die er op zouden moeten komen, inclusief informatie daarover;
- een voorstel voor een nieuwe indeling in periodes op het nieuwe monument.

Het uiteindelijke voorstel met de beweegredenen heb ik vervolgens ter vaststelling voorgelegd aan de regimentscommandant en die heeft het voorstel begin mei 2019 bekrachtigd. Parallel aan mijn onderzoek lopen ook de gesprekken door het Regiment met het Rijksvastgoedbedrijf voor de realisatie

De nieuwe indeling is zoals hieronder aangegeven met daarachter steeds het aantal gevallenen in die periode:

Rotterdam	10-14 mei 1940	8
Nederland	1940-1945	4
Frankrijk	1940-1945	1
België	1940-1945	1
Thailand	1940-1945	51
Nederlands-Indië	1940-1945	37
Birma	1940-1945	26
Japan	1940-1945	15
Op zee	1940-1945	14

Maleisië	1940-1945	2
Singapore	1940-1945	2
Hongkong	1940-1945	1
Nederlands-Indië	1946-1951	40
Thailand	1946-1951	1
Op zee	1946-1951	1
Korea	1950-1954	4
Libanon	1979-1985	1
Voormalig Joegoslavië	1992-1994	2

van het nieuwe monument. Centraal daarin blijft de leeuw met een plaquette voor de acht gevallenen van 10 – 14 mei 1940 in Rotterdam. De overige namen komen op zes zuilen: Zuil 1 Nederland, België en Frankrijk 1940-1945 (totaal 6 namen), Zuil 2 Thailand 1940-1945 (51 namen), Zuil 3 Nederlands-Indië en Japan 1940-1945 (totaal 52 namen), Zuil 4 Birma, Op zee, Maleisië, Singapore en Hongkong 1940-1945 (totaal 45 namen), Zuil 5: Nederlands-Indië, Thailand en Op zee 1946-1951 (totaal 42 namen), Zuil 6 Korea 1950-1954, Libanon 1979-1985 en Voormalig Joegoslavië 1992-1994 (totaal 7 namen).

Vervolg

Nu de nieuwe lijst met namen en de nieuwe indeling zijn goedgekeurd door de regimentscommandant, moeten alle namen worden opgenomen op het nieuwe monument dat in Garderen komt te staan. Dat gebeurt onder verantwoordelijkheid van het Regiment. De verzamelde informatie over alle personen op ons monument zal worden ontsloten in onze Historische Collectie, zodat de namen een gezicht krijgen. Dat was tenslotte de aanleiding om te beginnen met dit onderzoek.

Alle verzamelde informatie zal worden opgeslagen in de Historische Collectie, inbegrepen de informatie over alle namen die zijn afgevallen, zodat onze opvolgers over 25 jaar ook nog kunnen nazoeken hoe we aan de nieuwe lijst zijn gekomen.

Woord van dank

Tot slot wil ik mijn dank uitspreken aan alle mensen die mij tot nu toe hebben geholpen bij dit onderzoek, in het bijzonder dhr. Stef Sullot van SIB Kerkrade, dhr. Frans Theunissen van de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen, dhr. Henk Kauffman voorzitter van het Reünieverband Militaire Luchtvaart van het KNIL en natuurlijk de leden van de genoemde klankbordgroep.

Bronnen

- Website van de Oorlogsgravenstichting
- Website van het Nationaal Archief
- Website van Erelijst van gevallenen 1940 - 1945
- Website met Lijst van krijgsgevangenen die omkwamen in de Tweede Wereldoorlog, Zuidoost Azië
- Website met Lijst van gevallenen tijdens oorlogen en missies sinds de Tweede Wereldoorlog
- Website van de Stichting Oorlogsgetroffenen in de Oost (SOO)
- Website www.archieven.nl
- Diverse genealogie sites (o.a. Myheritage, Geneanet en Openarch)
- Website www.japansekrijgsgevangenkampen.nl
- Website www.delpher.nl
- Het boek “Laatste bericht” van Jack Kooistra; ISBN/EAN 978-90-77948-14-9
- KNIL de Verbindingseenheden van de Genie (deel A t/m D) door R. Sittrop
- Archief Semi-Statisch Informatie Beheer (JIVC) van het Ministerie van Defensie in Kerkrade
- Archief van de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties in Kerkrade / Heerlen
- Wikipedia
- Website van het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH)
- Diverse uitgaven van ‘De Stuurkolom’, orgaan van de Militaire Luchtvaart van het KNIL
- Dhr. Henk Kauffman, voorzitter bij Reünieverband Militaire Luchtvaart van het KNIL